

El cel era fosc, el vent udolava i el Perdu també.

Pobre Perdu. Un gosset perdut, tot sol, sense cap lloc que pogués considerar una llar i sense res que fos seu tret d'un vell mocador vermell.

La pluja li mullava el pelatge negre com la nit i l'herba era freda a sota les potes.

Va mirar com una fulla feia tombarelles en l'aire

i aterrava amb un toc i un xiuxiueig damunt de l'aigua.

Ballava dins del corrent, donant voltes i tombant-se mentre s'allunyava flotant.

Aquesta fulla té un lloc on estar,
va pensar,

Però i jo?

El Perdu va decidir seguir la fulla que navegava a través de la nit, a través de boscos i a través de prats, a través de l'herba alta i baixa.

La nit es va esvaïr, el negre es va convertir en blau i el sol va començar a sortir.

El rierol mans que havia estat el seu amic ara corria
i s'afanyava lluny d'ell, i es va endur la seva fulla
fins que la va perdre de vista.

Ara la terra a sota les potes tenia un tacte diferent.

tic, tic, tic, tic, tic, tic, tic, tic

feien les ungles sobre el ciment de la ciutat.

La gent corria i s'afanyava al seu voltant.
La ciutat és un lloc ple d'activitat, la ciutat és un lloc ple de sorolls, la
ciutat és un lloc molt gran quan ets molt petit.

Tothom tenia algun lloc on anar.
He de trobar el meu lloc, va pensar el Perdu.
He de trobar algun lloc per a mi.

Va buscar tot el dia.